

Úvod

Na první pohled to byla taková normální, slunečná sobota. „Čaaaaaaau, Řepooo! Heléééé, chlapi, Řepa je tady! Jak se máš, kapitáne?“ směje se ten chlápek na celé kolo a chystá se mě obejmout. Na sobě má červené tričko, kolem krku spartánskou šálu a jde ke mně tak samozřejmě, jako bychom byli starý kámoši. Baví mě, jak je na něm zřetelný, že mě strašně rád vidí. Nevybavuju si, že jsme se někdy v minulosti potkali, ale to vůbec nevadí.

Na srážech spartánských fanoušků jsme všichni tak trochu jako jedna velká rodina. Nechám se obejmout, prohodím s ním pár slov a podepíšu se mu fixou na ruku, hned vedle místa, kde má vytetovaný spartánský esko. Poplácáme se po ramenou a popřejeme si všechno dobrý. Na chvílku zůstávám sám. Rozhlížím se po těch lidech, usmívám se a je mi strašně dobře. Mám tyhle setkání fandů Sparty hrozně rád. Tak tohle jsou lidi, pro který

jsem ten fotbal hrál, říkám si v duchu. Vědí o mně všechno, znají každou moji chybu a byl jsem pro ně modla, když se mi dařilo. Teď se všichni dívají směrem ke mně a já pozoruju, jak se těší, až se se mnou taky přijdou pozdravit. Jako vždycky probereme, co je nového ve Spartě, já jim podepišu kartičky a uděláme si spolu fotku. Na chvíli zapomenou na všechno venku. A oni taky. Není žádný podraz v Budějovicích, žádná kasa, žádný červený karty v první minutě. Je to jako za dob, kdy jsem hrál naplno a pomáhal Spartě k titulům. Skvělá doba.

Podívám se na Kačku, která stojí vedle mě. Je vidět, že to dostalo i ji. Úplně září a usmívá se na všechny strany. Potkala mě už jako bývalého hráče, fotbal nikdy nesledovala a teď jí trochu dochází, že jsem asi možná i něco uměl. Baví mě ten její nadšeně udivený výraz. Jak tam stojím, dojde mi, že ještě před rokem by mi nic z toho, co tady teď zažívám, nepřipadalo ani možný. Dost pravděpodobně bych tady ani nebyl. Neměl bych důvod ani sílu sem dojít. Byl jsem odpojený od světa, takže by se mi nikdo ani nedovolal, aby mě sem pozval. Rozpadla se mi druhá rodina, kvůli který jsem ublížil tý první. Přišel jsem o všechny svoje děti, nehrál jsem fotbal, starý kamarádi se ode mě kvůli další partnerce odvrátili. Nevěděl jsem, co mám dělat, co mě čeká a ani jak se mi to celý vlastně stalo.

A teď jsem tady a všechno je jinak. Je mi dobře, mám vedle sebe nádhernou holku, o který vím, že se mnou není kvůli penězům nebo slávě, a vedle který jsem se zase postavil na nohy. Děti se mi vrátily zpátky do života a vynahrazujeme si všechny ty dny,

o který jsme mojí blbostí přišli. Dokonce to vypadá, a nechci to zakřiknout, že se pracovně vrátím zase k fotbalu, i když v trochu jiný roli. Jsem normálně šťastnej. A vám, mojí fotbalový rodině, dlužím vyprávění, jak se to vlastně stalo.

1.

Do třetice a naposledy.
Aspoň zatím.

Za dobu, co jsem napsal tu poslední knížku, se stala spousta věcí. A spousta věcí byla jinak už tehdy, když jsem ji psal, ale to jsem neuměl nebo se spíš bál přiznat. Dva roky jsem byl zavřený doma a nedal jsem lidem o sobě vědět. Narovnávat věci ve svém životě obecně, tak mám potřebu narovnat i tohle. Rozhovor do novin není nikdy dost dlouhý, abych měl pocit, že jsem řekl všechno tak, jak bych to říct chtěl. Je to jenom nějaká výseč, která možná postihne jeden moment, ale ne celý život. Taky mám pocit, že tím, že řeknu pravdu, se s určitými událostmi, a samozřejmě taky lidmi, vyrovnám i osobně. Dávám si život do pořádku po všech stránkách, a to přeneseně i doslova. Mám pocit, jako bych byl dřív na nějaké odbočce, možná spíš slepé

cestě, kde jsem to ani nebyl já. Teď se vracím zpátky sám k sobě, ale jinak. Posílený o to těžké, čím jsem si prošel. Vyprávět celou tu story a některými věcmi procházet znovu není nic příjemného. Je to silný prožitek, ale mnohem radši bych měl život tak obyčejný a srovnaný, že by nebylo co vyprávět.

Jenže já svůj příběh tehdy nevyprávěl celý. Některé věci jsem nevěděl, jiné jsem říct nechtěl, další jsem neměl srovnané ani sám v sobě. Součástí toho, že člověk jde dál, je nejen vyrovnání se s minulostí, ale hlavně pochopení toho, proč jsem některé věci dělal. Něco o sobě vím, že nikdy nezměním, třeba svůj temperament, a spíš než bojovat proti němu ho chci přijmout a pracovat s ním. Jiné věci tu ale ke změně jsou – třeba to, že uznám chybu, a omluvím se za ni. V mém případě spíš za ně, jak uvidíte na dalších stránkách. Když s novináři nemluvíte, píšou o vás sami. Vytvoří vám tím nějakou image, pod kterou vás už veřejnost pak automaticky bere. Já jsem ve škatulce „zuřivý cholerik, co opustil rodinu kvůli prsaté holce, která ho nakonec o všechno obrala“. Přitom pravda je taková, že jsem plachý introvert, který by z nefunkčního manželství odešel tak jako tak, a na mizině rozhodně nejsem. Působím jako tvrdohlavý bouřlivák, ale v životě jsem mírný člověk, se kterým je snadné se dohodnout, někdy možná až příliš snadné. A takhle je to se vším. Ve chvíli, kdy se něco děje, zůstávám stranou a nekomentuju to, jenže pak po čase zjistím, že jsem prezentovaný jako někdo úplně jiný, než ve skutečnosti jsem. Takle moje zpověď je o tom, jakou cestu jsem ušel od doby, kdy jsem napsal svoji první knihu, co se mnou udělaly moje

pády, které pak přišly, a jak jsem se s nimi vypořádal. Hotovým člověkem nebudu do smrti, ale teď jsem to opravdu já. Je to pět let, co nehraju fotbal, ale mně někdy přijde, že to je aspoň jednou tolik. Protože i když profesně jsem už nic moc zajímavého nezažil, v osobním životě to je jeden životní zlom za druhým. Jako bych se snažil dožít všechno to, na co jsem kvůli fotbalu neměl čas. Za těch pár posledních let jsem se stačil rozvést, zplodit syna, vymanit se ze závislosti, oženit se a zase rozvést. I proto je tahle knížka jiná než ty předchozí – není moc o fotbale, protože už ho nehraju, ale je víc o mně jako o člověku. Je to moje osobní zpověď, ve které se vydávám všanc, ale kterou cítím, že vám dlužím.